

førte, af to af Udvalgets Medlemmer stillede Endringsforslag, var intet saadant fremkommet.

Det stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse fattedes under Forhandling under Cet.

Ordføreren (Ussing): Af den Beretning, som Udvalget har tilladt sig at fremlægge for det høie Thing, vil det sees, at de 4 Medlemmer, som have deeltaget i Udvalgets Forhandlinger, have deelt sig til to Sider. De to Medlemmer have meent, at det vilde være rigtigt at fastholde den Bestemmelse, som blev tagen ved anden Behandling, altsaa at blive ved Beslutningen om, at Pensionerne skulde nedsættes resp. til 1200 og 1000 Rd., og de Grunde, som have bevæget dem dertil, ere saa nærliggende, at jeg vel neppe behøver at dvæle videre ved dem. Deels har man meent at maatte tage det Sparommelighedshensyn, der selvfølgelig altid bør gjøre sig gjældende, men hvorom der vistnok saa ofte er sagt baade Alt, hvad der kan, og Alt, hvad der bør, siges her i Salen, at jeg ikke behøver at opholde mig videre derved, og deels har man ogsaa meent, at der burde lages særligt Hensyn til den Afstemning, som fandt Sted ved anden Behandling for saa Dage siden, saaledes at man kun under ganske særlig paatrængende Omstændigheder burde afvige derfra. De to Medlemmer indstille saaledes, at man bliver ved den Beslutning, som blev tagen ved anden Behandling. De to andre Medlemmer af Udvalget have imidlertid ikke kunnet følge med deri. Deels have vi nemlig hørt en heelt anden Forestilling om, hvad Meningens var med den Afstemning, som fandt Sted ved anden Behandling. Det er vistnok ganske usædvanligt, at der saaledes først bliver taget en Beslutning om en Sags Realitet, og at Sagen derefter bliver henviist til et Udvalg, for at dette kan foretage en nærmere Undersøgelse; men naar det dog foregaaer saaledes, skjønner jeg ikke rettere, end at Meningens dermed maa være, at Thinget ved sin første Afstemning om Summernes Størrelse har villet give tilkjende, at det i høieste Grad vilde ønske, at en Besparelse vilde kunde finde Sted,

men at det paa samme Tid har næret Tvivl om, hvorvidt der med Rette kunde anvendes en Besparelse paa dette Punkt, og at det derfor har skyndt sig af bedste Evne med lige strax efter at henvise Sagen til et Udvalg. Der har dog sikkert været Tvivl hos mange af de ærede Medlemmer, som stemte for, at Pensionssummerne skulde nedsættes; anderledes have i det Mindste jeg og det andet ærede Medlem af Udvalget, der stemmer med mig, ikke kunnet opfatte Afstemningen. Denne kan vistnok opfattes paa samme Maade, som om man havde skrevet en Uttring paa et Stykke Papir, men derefter skyndte sig med i Marginen at sætte et Spørgsmaalstegn ved Siden af. Den, der senere læser det Skrevne, kan ikke troe Andet, end at den, der har skrevet det, i Grunden nærer saa stor Tvivl om Sandheden, af, hvad han har skrevet, at Tvivlen muligvis er større end Sandhynligheden for, at det skulde være Sandhed, og jeg troer rigtig nok, at der her er stor Grund til at tvivle om, at den Afstemning, hvorved Pensionssummerne blev nedsatte, var berettiget. Det Hovedargument, som blev anført, var, at de Vedkommende forud havde vidst, hvad de gif ind paa, idet de vidste, at de ikke kunde blive pensionerede efter Pensionsloven; men hvis jeg ikke har gjennemgaaet de tidligere Rigsdagsforhandlinger om denne og lignende Sager forkeert, troer jeg, at man netop maa komme til det modsatte Resultat. Om disse Udskrivningschefer har der ofte været Tale her i Thinget, hvilket vistnok de ærede ældre Medlemmer vide bedre end jeg. I Sessjonen 1855—56 blev der, som fremhævet i Betænkningen, forelagt et Lovforslag af Ministeriet, hvorefter disse constituerede Udskrivningschefer skulde have fast Ansættelse. Dette Lovforslag faldt ganske vist i Folkethinget, men det er ligesaa vist, at der, før Lovforslaget faldt, blev vedtaget en Beslutning, hvorefter Thinget gav sit Samtykke til, at de constituerede Udskrivningschefer i Tilfælde af Afstedigelse skulde have Pension, som om de havde været fast ansatte. Denne Afstemning foregik den 15de Februar 1856, men den ene af de 2 Udskrivningschefer, om hvem her er Tale, blev først ansat i 1857, den anden i